

En Betingelse for at erholde Bevilling til Pantelaanervirksomhed og Bevilling til Handel med Klude, Ben m. v. saavel som for at erholde Borgerskab (Næringsbevis) paa Marskandiserhandel er nu, at der intet ufordelagtigt er Politiet bekendt om den paagældende. Ifølge Forslagets § 2 skal kun Personer, der opfylder denne Betingelse, — dog udtrykt paa en noget anden Maade — kunne erholde Bevilling til Pantelaanervirksomhed eller Bevilling til Handel med brugte Genstande; dog skal Bevilling til Pantelaanervirksomhed ogsaa kunne meddeles filantropiske Selskaber, hvis Formaal er at yde Laan til lav Rente, d. v. s. lavere end den, det efter § 15 eller i Henholdertil give Forskrifter er tilladt at oppebære.

Saadanne Selskaber skal endog fortrinsvis tages i Betragtning; det samme gælder Personer, der upaaklageligt har bestyret Pantelaanerforretninger i Henhold til Bestemmelsen i § 6, 1ste Stykke.

Ved de omhandlede Forskrifter i Forslagets § 1 og § 2 er det tilsigtet at opnaa den størst mulige Betyggelse for, at de heromhandlede Erhverv kun drives af Personer, om hvis Retskaffenhed ingen begrundet Tvivl kan næres, og samme Formaal forfølges ved Bestemmelsen i § 3, 1ste Stykke, om Tilbagekaldelse af Bevillingen, en Bestemmelse, der i det væsentlige svarer til Bestemmelserne i Lov af 29. December 1857 § 51, b. og Lov af 21. Juni 1867 § 1, 2det Stykke, kun at det til Værn mod mulige Misbrug er foreslaaet, at enhver stedfunden Tilbagekaldelse skal kunne paaklages for Justitsministeren.

Ved Bestemmelsen i § 3, 2det Stykke, har Justitsministeriet bl. a. haft Henblik paa det ønskelige i, at det offentlige til en vis Grad kan regulere Konkurrencen mellem Pantelaanere, jfr. § 15.

Det samme gælder 3die Stykke, for saa vidt angaar den deri modsætningsvis udtrykte Bestemmelse, at Pantelaanere ikke maa drive Forretning paa flere Steder. Det er imidlertid fundet rimeligt at aabne Adgang til at gøre Undtagelse herfra, for saa vidt angaar de foran omtalte filantropiske Selskaber, der endog skal kunne erholde flere Bevillinger, saaledes at de opnaar Ret til at drive Forretning i flere Politikredse.

Ifølge § 4 skal Bevillingerne stemples til 2 Kr., jfr. herved § 119 og § 122 i Lov om Stempelafgift af 13. Maj 1911, hvilket vil betyde en Lempelse, for saa vidt angaar de i Lov af 29. December 1857 § 49, § 50 og § 57 omtalte Virksomheder.

Derimod er de i samme Paragraf, 2det Stykke, foreslaaede Kendelser for Udfærdigelse af Bevillingerne, henholdsvis 40 Kr. og 60 Kr., højere end de, der nu svares i Henhold til Lov af 29. December 1857 §§ 12, 13, 51 og 57 samt Lov af 21. Juni 1867 § 1. At Kendelserne tilfalder den Kasse, hvoraf det stedlige Politilønnes, vil formentlig findes rimeligt i Betragtning af det Tilsyn, som Loven gaar ud paa at paalægge Politiet. Nogen nævneværdig Betydning som Godtgørelse for de forøgede Udgifter til Politiet, som paa sine Steder muligvis vil blive en Følge af Lovens Bestemmelser, kan de paagældende Beløb dog naturligvis ikke faa.

Bestemmelsen i § 5 om Anmeldelse af Forretningssted betegner en Udvidelse af Forskriften i Lov 21. Juni 1867 § 2.

§ 6 tjener det samme Øjemed som Forskrifterne i § 1 og § 2, nemlig saa vidt muligt at forebygge, at uskikkede Personer befatter sig med Pantelaanervirksomhed og Handel med brugte Genstande. Om Bestemmelsen i 2det Stykke bemærkes særligt, at den bl. a. sigter til at forhindre Omgaaelse af 1ste Stykke.

§ 7 indeholder Forskrifter, der maa henregnes til Forslagets mere betydningsfulde. Det fastslaas heri som en de paagældende næringsdrivende paaahvilende Forpligtelse at give Agt paa Omstændigheder, der er egnede til at vække Mistanke om Mangel paa lovlige Adkomst, og til, naar saadan Mistanke opstaar, at foranledige, at Politiet sætter sig i Bevægelse, samt til i det hele at meddele Politiet enhver Oplysning, der kan antages at være af Betydning for dets Efterforskninger.

Naar henses til, at den langt overvejende Del af stjaalne Genstande er stjaalet ikke for at bruges, men for at gøres i Penge, og til, hvor hyppigt de gøres i Penge gennem de heromhandlede næringsdrivende, maa det formentlig erkendes at være paa sin Plads, at det paalægges disse at yde Retsforfølgningen den Bistand, som de ikke kan undslaa sig for at yde uden at modvirke Retsforfølgningen.

Ifølge § 6 i Lov af 21. Juni 1867 maa ingen Pantelaaner modtage Panter af berusede eller Børn. Forslagets § 8 er videregaaende, idet Bestemmelsen ogsaa omfatter Køb af brugte Genstande, hvorhos Forbudet er udstrakt til at angaa Personer under 18 Aar. Dette sidste vil kunne have sin Betydning som virkende til at holde unge Personer borte fra Forbryderbanen.